

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udvalgte værker

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 241. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blich06-shoot-idm140667856767808.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

## Digte. 1814. Første Deel.

### [Mit første Digt]

Endnu engang, I længst henfarne Dage!  
fremstiger bag de mørke Manddoms Aar;  
Min Ungdoms Drømme bringer mig tilbage,  
før jeg i Aldrens kolde Vinter staaer.

Og Mindet kommer Hig en Aftenrøde  
paa Stormens lange skybehængte Dag;  
jeg seer dens Ild paa Klippetinden gløde,  
og glemmer Tordnens rædsfulde Slag.

Henrykt jeg føler Fortids svundne Glæder,  
de fjerne Dage ere atter nær:  
Og sød er Taaren, som mit Øie væder;  
den stille Tungsind er mit Hierte kjær.

Saa har jeg tit i dine Blades Susen,  
du Foraarslund! paa Blomstersengen lagt:  
Mit Øre har fornummet Vindens Brusen,  
men ej min Sjæl af søde Drømme vakt.

Mit Øje paa Bjergbækkens Tumlen hviled,  
men mine Tanker vare ikke der:  
de fremad til ufødte Dage iled,  
der stege straalende i Morgenskiær.

Da saae jeg Dalens Møe med lønlig Bæven  
I lange Lokkers Flaggren yndig staae:  
hun nærmed sig med Vindens lette Svæven,  
med Smiil og Kinders Rødmen til mig saae.

242

Jeg drog den faure Skygge til mit Hjerte,  
den milde Lue blussed i mit Bryst:  
O Elskov! ukjendt med din vilde Smerte  
i Haab og Længsler har jeg følt din Lyst.

Paa Vaarens Dag hvor ofte har jeg vanked  
paa dine Tepper, gule Blomstervang!  
Taus var min Mund, skjønt højt mit Hjerte banked,  
og tusind Glædesstemmer om mig klang.

Musik! jeg da din søde Vælde kjendte,  
til Strengelig opløftet jeg min Røst:  
Den Fryd, som nu taus i mit Hjerte brændte,  
jeg sang engang med Harpen ved mit Bryst.

Til mine Toner Tusinde jeg kaldte,  
jeg havde deres Hjerter i min Haand;  
jeg over Taarer, Suk og Smiil befalte,  
i Harpeklang udøste jeg min Aand.

Naar Jordens Brudgom af sit Morgenkammer  
steeg i sin Skjønhed over Bjergets Top,

og over Himlen spredte sine Flammer,  
og vakte Verden af sin Dvale op:

Da vilde jeg med Tryllepensel male  
dit Billede, o yndefylde Jord!  
naar jeg var bleg og taus, det skulle tale  
til Fremtids Slægter i utalte Aar.

Hvor ofte stirred jeg med bange Undren  
paa vrede Uveirskyers røde Bryn;  
jeg lyttede til Tordnens hule Dundren,  
og fulgte Løbet af de blege Lyn:

Da steeg mit Ungdoms Mod, blant Kæmpeskarer  
jeg gjennem tætte Fienderækker brød;  
paa Slagets røde Mark jeg trodsed Farer,  
mit Sværd foer ned med Hug og Saar og Død.

243

244

De stærke maatte for mit Ansigt blegne  
og Hærene nedtrædes i min Gang:  
Mit Navn blev hørt og prist i fierne Egne,  
min Ære lød i Barders Sejerssang.

Dog ej i Blodbad voxte mine Glæder,  
men evig Fred var Sejerherrens Bud:  
jeg brød Despoters Riis og Slavers Kjæder,  
og fra min Mund gik Jordens Frihed ud.

Saa høj og haabfuld var mit Hjertes Længsel,  
saa frejdigen begyndte jeg min Gang;  
Min stærke Villie kjendte intet Fængsel,  
min Sjæl sig over Bjerg og Bølge svang.

Saa yndig smilte Livet mig imøde,  
een Glædesstrøm fra Vugge og til Grav:  
Lys var min Dag, og fjern dens Aftenrøde,  
og uden Storme Verdens vide Hav.

Jeg fløj i Rummet ud - svag var min Vinge,  
fra Phantasiens Æther dalende  
jeg følte Skjæbnens Kæmpehaand mig tvinge,  
den til min snævre Dal mig knugede.

Min Ungdoms Drøm! saaledes du opfyldes!  
er det de stolte Løfter, du mig gav!  
See! Tiden løber - ogsaa jeg henskyllles  
med Hoben ud i Glemsels mørke Hav.

Saa mangt et Ungdoms Aar er alt henrunden,  
de skønne Drømme daare mig ei meer;  
den dunkle Morgentaage er forsvunden,  
jeg Verden nu i Middagslyset seer.

245

Dog een - o een endnu jeg har tilbage,  
far hen o Elskov, Helteroes og Magt,  
rul frem I Alderdommens kolde Dage!  
af denne Drøm har intet Lys mig vakt.

Af evig Ild opflammet skal jeg sjunge,  
henrykt skal tusind lytte til min Røst -  
Min Røst igiennem Tiderne skal runge  
paa Fjæld, i Dal - ufødte Slægters Lyst.

Kom, naar du vilt, du Livets skumle Fiende!  
Oplad dig Grav! mit Navn er ikke der;  
du kant det ej til Kampestenen binde  
skjønt Øjet slukt, og Hjertet brusten er.

Mit Navn vil i de fjerne Dage mindes,  
og Fremtids Børn mit Kvad forlyste vil,  
Naar ingen veed hvor Skjaldens Gravhøj findes,  
og ingen af hans Slægt er mere til.

246

## ***Min Yndlingsdal***

Hvor est du, elskte Plet! hvad er dit Navn?  
Naar skal jeg dig engang i Verden finde?  
Naar vil du til dit yndefulde Favn  
For evig mig og mine Ønsker binde.

Min Barndoms skønne Drøm - ukjendte Dal!  
Hvor jeg en Hytte mellem Roser bygger,  
Naar skal jeg høre dine Kilders Fald?  
Naar vil du favne mig i dine Skygger?

Hvor est du Søe! med din løvkrandste Bred?  
Og dine klare Bølgers milde Brusen?  
Hvor est du, Lund! mit stille Hvilested,  
Med dine tætte Blades sagte Susen?

Hvor est du Hytte, med dit Tag af Rør?  
Som høje Bøges grønne Løv bedække;  
Med dine Vindver smaae, og lave Dør,  
Og Hinbærhækken for de hvide Vægge.

Hvor trindt omkring mit skjulte Yndlingssted  
Sig skovbegroede Bjerge skulle kjæde,  
Og rislende blant deres Rivter ned  
En lille Bæk min Ager skulle væde.

Og Nattens Sanger skulle hos mig boe,  
Og henrykt skulle jeg dens Slag fornemme;  
Den skulle tolke mig min Fryd, min Roe,  
Naar Hjertets Fylde bandt min svage Stemme.

Der skulle Dagens Morgenrøde see  
Mig sjungende til landlig Syssele;  
Der skulle Aftensolen dalende  
Til mig den trætte Landmand venligt smile.

247

Og naar jeg længselfuld til Hjemmet foer,  
En elsket Viv med Glutter smaae jeg favned;  
Om Aften ved mit tarvelige Bord  
En glad og trofast Ven jeg aldrig savned.

Nu har jeg ledt om Dalen fjern og nær,  
Men ingensteds endnu jeg den har fundet:  
Derfor jeg Sorgen i mit Hjerte bær,

Og derfor have mine Taarer rundet.

Jeg seer den Skye, som hisset nærmer sig,  
Jeg hører Stormen fra dens mørke Sider.  
De hule Tordner rulle trindt om mig,  
Og Solen rød bag Uvejrskyen glider.

Farvel da du min Barndoms skønne Drøm!  
Den strænge Skjæbnes Røst mig grusomt vækker!  
Jeg hvirvles bort i mine Dages Strøm,  
Og Armene forgjæves mod dig strækker.

248

## ***Hiemvee***

### ***Schweitzeren i Paris.***

Er det Skyer  
Som knejse i Syden hist?  
Eller er det  
Mit Fødelands Bjerge?  
Seer jeg ej Schrekhorn  
Hisset og Gotthard?  
Snehvide Jomfrue  
Og mørken Aarhorn?  
Og Furka hisset  
Og Gletschernes evige lishav?  
Ak! de skjule  
Min grønne Dal,  
Hvor Floden vælter sig  
Ned under Granerne,  
Hvor Klippen krummer sig  
Ud over Bjergsøens  
Blinkende Barm.  
Der er det Morgen nu;  
Hyrderne skynde sig  
Med Hjorden op  
Gjennem Fjeldenes Kløfter.  
Festligen smykket  
Med Alpernes Blomsterkrands  
Ryster nu Koen  
Sin klingende Klokke.  
Hist løfte Hyrderne  
Alpernes Horn,  
De blæse - alle  
Bjergene svare dem.  
See! hvor de dandse  
Paa gyngende Grønsvær -  
Dalenes Piger  
Lette som Gemser.  
Kuhreihn! sødste Lyd  
Ak ja! jeg hører dig!  
249 Ak du fortæller mig

Bjergenes Glæder -  
Søde Erindringer.  
O Du min Ungdom!  
O! Du mit Fødeland!  
Hvor er du Schrekhorn nu?  
Og du finster Aarhorn?  
Vinden adsplitter jer,  
Solstraalen smelter jer.  
Stærke Fjeldørn!  
Bjergenes Konge!  
Tag mig o! tag mig  
Med paa din Vinge.  
Lykkelig est Du da,  
Luftens Indvaaner!  
Snart er Du der  
Mellem Schweitzes Bjerge  
I Schweitzes Dale  
O Schweitz! o Fødeland!

### ***Provençalen i Engelland.***

Spred dig, o spred dig,  
Du kvælende Taage!  
Du klemmer mit Bryst.  
O! lad mig skue,  
Alpernes skønne Sol!  
Altid smiler den  
Klar og skyfrie,  
Mildt og varmende  
Fra det uplettede Blaae.  
Ak var jeg nu kun der,  
Hvor Rhonen glider  
Villig tøvende  
Hen mellem Bakkerne,  
Skovklædte Bakker  
Evig unge,  
Og evig blomstrende.  
250 Ak! min Orange Lund!  
Dunkel og duftende,  
Liflig vellugtende:  
Der gaaer vel Dandsen nu  
Paa spraglede Blomstergulv,  
Til skingrende Strængeleeg,  
Til jublende Sang.  
Munter som Kiddet  
Hopper Hyrdinden der  
Ved Hyrdens Haand:  
Bølgende Barmen gaaer,  
Kjælent sukkende  
Helder hun Hovedet,  
Skalkagtig smilende  
Nikker ham venlig til.  
See hvor de svinge sig!  
Hør hvor de juble!  
Hør hvor de syng:  
viva la joya!  
O min Orangelund!

## ***Araberen i Schveitz.***

Døvende Torden!  
Buldrende Strømme!  
Skumle Bjerge!  
Fængslende Mure!  
Ak gid jeg kunde  
Vældigen bryde jer!  
Hurtigen svinge mig  
Didhen hvor Ørken  
Vide udstrækker sig;  
Hvor jeg paa Hengstens Ryg  
Skummer den gule Sand:  
Saavidt mit Øje seer  
Strækker mit Rige sig;  
Pantheren rammer min Pii!,  
Løven stinger mit Spyd;  
251 Skjælvende Udlænding  
Krummer sig under mit Sværd.  
Funklende Stjerneloft  
Hvælver sig over mig  
Udi min lune Nat,  
Ej Flodens vilde Brøl,  
Ej Stormens hule Stød,  
Ej Tordnens døvende Brag  
Forstyrrer mit rolige Blun,  
O Du mit Fødeland!  
O Du min gule Ørk!

## ***Huroneren i Arabien.***

Lumre Sandørken  
Dødningeblege!  
Ak hvo vil frie mig  
Ud af dit Flammehav?  
Solens grusomme Stik  
Brænder min Isse.  
Sandhavets hede Glød  
Svider min Fod.  
Du Skyggernes mørke Skov  
Paa Hurons Bredder,  
Tag mig i kjøle Favn.  
Bjergenes klare Elv,  
Lædsk Du min Tunge.  
Ak at jeg kunde nu  
Høre din Brusen,  
Du store Flod.  
Skjule og svale mig  
Udi din Skygge,  
Du tykke Skov.  
Dukke og vugge mig  
I dine Bølger,  
Du klare Søe!  
Hvor Bæveren bygger,  
Hvor Drosselen synger,  
252 Hvor Svanen sejler;

O Du mit skovrige,  
Flodrige Fædreland!

### ***Nordmanden i Holland.***

Løft dig af Sumperne,  
Flyv o min Tanke  
Did op, hvor Fjelddryggen  
Mødes med Skyerne;  
Op hvor mit lette Bryst  
Drikker Bjergluften  
Reen og oplivende.  
Der er det Vinter nu;  
Mørkeblaae hvælver sig  
Himmelen over dig,  
Snetakte Klippeland!  
See Ørnen svinger sig  
Over min Granneskov!  
Uhrhanen dukker sig  
Under den grønne Green:  
See hvor den raske Gut  
Rap paa sin Skie hen  
Svømmer ad Snehavet!  
See hist hvor Mandbjørnen  
Farer af Hien ud!  
Hør Riflen knalder!  
Død ligger Bamsen nu.  
See hist hvor Graabejn  
Lusker paa Fjeldsøen:  
Ræd efter Skytten  
Seer sig tilbage tit.  
Hør hisset Strengleeg!  
Bjergfolkets lystige Dands!  
Hallingdands - lystige Spring!  
Hvor Gutten tumler sig!  
Hvor Genten svinger sig!  
O! lad mig skynde mig,  
253 Skynde mig op til dig,  
O Du mit elskede  
Snetakte Klippeland!

Kjær est du Fødeland, sødt er dit Navn,  
Til dig staaer dine Sønners stærke Længsel,  
Med lønlig Magt vi drages til dit Favn,  
Hvert andet Land mod dig er kun et Fængsel.  
Kun der er Vaaren i sin fulde Pragt,  
Kun der i al sin Ynde Somren smiler,  
Og skjøn er selve Vintrens hvide Dragt,  
Naar den paa vore Barndoms Egne hviler.  
Ja skjøn er Fjeldet med sin Top af Iis,  
Skjøn er den Dal som Fossens Bølge væder,  
Den gule Ørken er et Paradiis,  
Naar den har skuet Barnets første Glæder.  
Min Fødestavn er Lyngens brune Land,  
Min Barndoms Sol har smilt paa mørken Hede,  
Min spæde Fod har traadt den gule Sand,  
Blandt sorte Høje boer min Ungdoms Glæde.  
Skjøn er for mig den blomsterløse Vang,  
Min brune Hede er en Edens Have:  
Der hvile ogsaa mine Been engang,



Blandt mine Fædres lymbegroede Grave.